

Heti biztató üzenetek 3.18. A megtartó hit

„Azután a király bement a palotájába, és böjtölve töltötte az éjszakát; nőt sem engedett be magához, és kerülte őt az álom. Pirkadatkor aztán fölkelt gyorsan a király, és az oroszlánok verméhez sietett. Amikor odaért a veremhez, szomorú hangon kiáltott Dánielnek. Így szólt Dánielhez a király: Dániel, aki az élő Isten szolgája vagy! A te Istened, akit olyan állhatatosan tisztelsz, meg tudott-e menteni az oroszlánoktól? Dániel így felelt a királynak: Király, örökké élj! Az én Istenem elküldte angyalát, és az bezárta az oroszlánok száját, úgyhogy nem bántottak engem. Mert ő ártatlannak talált engem, és téged sem bántottalak meg, ó, király, semmivel. Erre a király nagyon megörült, és megparancsolta, hogy húzzák ki Dánielt a veremből. Ki is húzták Dánielt a veremből, és egyetlen sérülést sem találtak rajta, mert hitt Istenében” (Dániel 6, 19-24)

Dániel a babiloni udvar legfontosabb embere. Százhusz kormányzó felett három fő kormányzó áll, akik közül az egyik Dániel. Sőt, nemcsak az egyik. Az uralkodónak a legkedvesebb, a főkormányzók felett áll, kimondva-kimondatlanul helyetteseként tekint rá. Ahogyan József Egyiptomban tehetségével és Isten áldásával a fáraó helyettesévé vált, Dániel is hasonló az udvarban.

Az udvarban pedig ez feszültséget okoz. Ha három főember van, akkor egyikőjük se legyen fontosabb a többi elsónél! Keresik a fogást, kifogást, amivel félretehetik. Ez eddig csak ármánykodás, játszma, nagypolitika – mindennapos dolgok ezek egy birodalom érdekében. Az aljasság akkor tűnik ki, amikor Dánielt hitében akarják megfogni. Dániel nem titkoltan és nem titokban imádja Istenét. Napjában háromszor kinyitja ablakát Jeruzsálem felé és imádkozik, hangosan, ahogyan ebben a korban szokás.

Különös, hogy Jézus az utcán való imádkozást kigúnyolja a *Hegyi beszéd* soraiban, miközben az ige rácsodálkozik erre a hitvalló viselkedésre. Különösen azután, hogy a főemberek kijárnak egy furcsa törvényt az uralkodónál: vezessen be határozott idejű imatiltalmat, s ez idő alatt, ki-ki csakis az ő segítségét kérhesse! Hízogó ez egy uralkodónak: *nagyobb úr ő, mint az Isten...*

Dániel a törvényt ismeri. Ismertetik vele, majd hazamegy, kinyitja ablakát Jeruzsálem felé is imádkozik. Tetten érik. Az uralkodótól pedig követelik a büntetést: oroszlánok elé kell vetni. Megszegte a törvényt, ezt a gonosz törvényt, ezt az ellene hozott törvényt, ezt az aljas, hitvány, csapdaként felállított törvényt. Mert volt számára egy magasabb törvény, az Isten akarata, s ez számára nem előírás, hanem lelki igény, tehát ez a belső ember törvénye. A szívére hallgat, s Dániel felvállalja: ha választhatok a hitem megtartása és az életem megtartása között – nos akkor ma is kinyitom Jeruzsálem felé ablakomat és nem fogok suttnogni!

Az uralkodó keserves kínokat él át. Estig fáradozik Dániel megmentésén, de a törvény, melyet meghozott, őt is kötelezi. Még a király sem áll a törvény felett. Az oroszlánveremhez közeledve kiált: Istened szabadítson meg, akiben hiszel! Dánielt a verembe lökik, a verem száját kővel lefedik,

s még le is peccsételik. A király pedig szenved. Nem eszik, nem alszik, asszonyi kéjbe se burkolózik, csak böjtöl, virraszt.

Reggel a veremhez siet. Odakiált, reménykedve, s talán remegve, hogy csak állati morgás lesz visszhang a szavaira. Mit is remél? Gyermeteg várakozás arra, hogy csodát tapasztal, csodát lát. De Dániel felel: Isten angyala eljött, s az oroszlánok szája bezárult. Sérülések nélkül jött ki, mert hitt. Hitt az Isten hatalmában, szabadításában, megtartó erejében, s abban, hogy a hitem az életemnél és a pozíciómnál is fontosabb.

Mit ér az élet, ha nem hiszek? Mit ér az élet, ha nem hívhatom segítségül Istent? Mit ér az élet, ha nem imádkozhatom? Mit ér az élet, ha Istenemmel együtt önmagam is meg kell tagadnom? Kötök egy reális kompromisszumot? Lehet, de ki marad utána? Ki maradok utána? Ki fog visszanézni rám a tükrömből?

Dániel nem sérült meg, mert hitt *Istenében*. Nem Istenben! Istenében! Mondják, hogy ha egy szerettemről birtokos esetben beszélek, azzal kifejezem iránta való ragaszkodásomat. A kapcsolaton túl kötődés is fennáll közöttünk. Istenhez kötődni pedig azt jelenti, hogy elé teszem magamat egészen. Átadom magamat, leteszem a kezébe akár az életemet is. Dániel nem tudhatta, hogy életben fog maradni. Annak is üzenete lenne, ha a történet vége az, hogy az oroszlánok darabokra tépték testét. Jelezné, hogy az élete sem volt drága. Hitt Istenében. Neki volt Istene. És nem az Isten, egy személy, egy erő, egy kategória, egy létforma, egy potencia, hanem az én Istenem, akivel a kapcsolatom mély és személyes.

Ez tesz képessé arra, hogy ne az életemet féltsem: hogy nélküle úgysem tudnám elképzelni. Csak Vele örökké. Dániel tudta, hogy az ima és az áldás az életénél is fontosabb. Isten pedig csodát tett és megmutatta hatalmát és megbizonyította, hogy a Benne való hitnek megtartó ereje van. *De ha nem tette volna*, akkor sem lenne kisebb! Ha nem teszi, akkor sem kisebb! Indítson mindnyájunkat mindez a megtartó hit iránti bizalomra az iránt az Isten iránt, aki a bizalmunkat kéri, s cserébe kész nekünk odaadni a törekénység feletti lét ajándékát!